

MEĞER NE ZULÜMLER GÖRMÜŞÜZ?

BİR DE CUMHURBAŞKANIMIZ RECEP TAYYİP ERDOĞAN'I BEĞENMEZLER! UTANMAZLAR!

Bunlar,
Millet olarak,
millî kardeşlik ve şefkat
duygularımızı, büyük oranda,
kabettiğimizin üzücü olan örnekleridir.
21.06.2008 târihinde TV ka-nallarından birinde,
şöyle bir haber geçiyordu: Bir köpek, 6 yavrusundan
başka, anneleri ölmüş, iki kedi yavrusuna da **annelik** yapıyormuş...
Haberi dikkatle izledim. Gerçekten, 2 kedi yavrusu da, diğer köpek yavrusunun
arasında,
yere uzanmış köpeğin
memelerinden, köpeğin diğer
yavruları gibi, köpeğin memelerine
asılmış emiyorlar, köpek bunları kendi yavrularından
ayrı tutmuyor, kendi yavruları gibi, onlara da şefkatle bakıyordu.
İçim yana yana,
elimde olmadan, o zaman
mırıldanmışım: "Milletimizi ne hâle
düşürdüler! İnsanlarımız, kardeşlerine karşı artık şu
köpek kadar da şefkat göstermiyor. **Heyhat!** Artık bundan sonra
eğer aklımız **başımıza** gelirse, unutulmuş **insanlığımızı**, belki şu köpek gibi
hayvanların davranışlarından öğreneceğiz¹" diye...

Hıh!
Bir de şimdi, **Cumhurbaşkanımız**
Tecep Tayyip Erdoğan 'ı beğenmezler!

Siz **ne** istiyorsunuz?

"Yoksa,
belânızı **mı?**" diyesi geliyor,
insanın!

¹ Temiz, M *Eski Türkiye'de Meğer Ne Zulümler Görmüşüz*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi
<http://mtemiz.com/bilim/ESKİ%20TÜRKİYE'DE%20MEĞER%20NE%20ZULÜMLER%20GÖRMÜŞÜZ.docx>
YA DA [http://mtemiz.com/bilim/](http://mtemiz.com/bilim/ESKİ%20TÜRKİYE'DE%20MEĞER%20NE%20ZULÜMLER%20GÖRMÜŞÜZ.docx)
ESKİ%20TÜRKİYE'DE%20MEĞER%20NE%20ZULÜMLER%20GÖRMÜŞÜZ.docx, En Son Erişim Tarihi:
02.07.2014 / <http://mtemiz.com/bilim/bilimkosesi.htm>

Giriş

Eski Türkiye’de *meğer ne zulümler görmüşüz?* Bir de, *Cumhurbaşkanımız Tecep Tayyip Erdoğan’ı beğenmezler! Hıh!*

Adâlet Ve Zulüm

Âdâlet **ne** ise, **zulüm onun tam zıddır**. Âdâlet mülkün temeli, **zulüm ise**, bu temele yerleştirilmiş bir atom bombasıdır. ‘**Zulüm**’ kelimesi, karanlık anlamına gelen ‘**zalam**’ ile aynı kökten gelmektedir **ve** sözlükte, *acımasızlık, cefâ, çile, ezâ, eziyet, gaddarlık, işkence, kahır, kıyım, tasalandırma ve üzme anlamlarını taşır*.

Günümüzde insanlar / insanlık, *gerek lokal / bölgesel ve / veyâ evrensel bir zulümle karşı karşıya bulunmaktadır*. Fakat zulüm ile şimdiye kadar kimse, *pâyidar olmamıştır*; olmuş gibi görünenlerin de, *yanlarına kâr kalmamıştır*. **Atalarımız** ne güzel söylemişler: “*Zulm ile âbâd olanın âhiri berbâd olur.*” **diye...**

Zulüm **yapan**, *karşısında Allah’ı (CC) bulur*. Çünkü kim olursa olsun, zulme **uğrayan mazlum kişinin** *yalvarışları ile Allah (CC) arasındaki perdeler kalkar*. **Yapılanlar**, “*Gayretullah*”a dokunur ve **eden** de, *hemen bulacağını bulur*. Bu yüzdendir ki, “*Zâlimin zulmü varsa, mazlumun da Allah’ı var.*” **demişler.**

Memlektimizde lâikliğin bir zulüm aracı olarak **kullanılması**, *Müslümanları perişan etmiştir*. Hâlâ bu zulmün **uzatıları**, *Örneğin 2006 yılında bile*, meselâ YÖK’ün antidemokratik uygulamalarıyla, *kısmen de olsa devam etmiştir*. Dinî görevlerini yapmaya çalışan, *ilim adamlarının önü her fırsatta kesilmiş / kapatılmış ve başörtüsü takan, kızlar üniversitelerden kovulmuşlardır*.

Konuyu **uzatmadan İslâmî faaliyetlerin yasaklanmasına ilişkin, ilk** kaynak bir örnek vermek gerekirse:

24 Temmuz 1942 T.C. Başvekâlet Umum Müdürlüğü İstanbul Büro-su tarafından yayımlanan 651 sayılı kararın metnine bir göz atmak yetiştir:

Karara bir göz atalım.

“Gazetelerimizin son günlerdeki neşriyatı arasında dinden bahis bâzı yazı, mütâlaa, îmâ ve temennîlere rastlanmaktadır. Bundan sonra din mevzuû üzerinde gerek târih ve gerek mütâlâ kâbilinden olan her türlü makâle, bent, fıkra ve tefrikaların neşrinden tevakkî*, edilmesi ve başlanmış olan bu kâbil tefrikaların en çok on gün zarfında nihâyetlendirilmesi ricâ olunur²“.

Görüldüğü gibi, **İslâmî** konularda, gerek târih ve gerek mütâlâ cinsinden olan, her türlü **makâle**, bent, **fıkra** ve yayınların yasaklanmasına **karşı**, uluslararası tarikatların serbestliğine dikkat edilmelidir. Meselâ **Hikmet Tanyu**'nun “*Târih Boyunca Yahûdiler ve Türkler*” adlı eserinin 2. cildinin 706. sayfasında bildirildiğine göre, *Atatürk tarafında kapatılan, Mason* localarının, *1948 yılında tekrar*, serbest bırakıldığı **yazılıdır**:

“İsmet İnönü Cumhurbaşkanı olduğu zaman, locaların tekrar kurulmasına ve teşkilatlanmasına **izin** verilmiş, hattâ eski malları tekrar iade edilmiştir. Hâlbuki aynı işlem **Türkocağın**'a hiç bir zaman yapılmamıştır. **Masonlar**, 1948'de **Tepebaşı**'ndaki binâsında **Türk Mason Derneği** adıyla yeniden faaliyete başlamıştır³.”

Günümüzde vergiden de **muaf** tululan, **Mason** dernekleri, *târihlerinin en izzetli günlerini sürdürmekte* ve **Atatürk'çülüğü** (!) de kimseye bırakmamaktadırlar. **Halkı**, **İslâm** gibi, kendi temel haklarından mahrum ederken, *kökü yurt dışında bulunan*, masonluk gibi, oluşumlara hiç dokunmamak bu Millet için **aslında birer zulüm örnekleridir**⁴.

İsmet İnönü devrinde halka yapılan binlerce zulümden diğer bir örnek daha:

* *tevakkî* sakınma, korunma, çekinme anlamındadır.

² Hikmet, T., *Târih Boyunca Yahûdiler ve Türkler*, 2. Baskı, İstanbul 1979, Cilt 2, Sayfa 693-694./İsmet İnönü, Din ve Masonluk; Anonim, Zaman G., 19.03.1991, <http://www.eravsar.de/index-Dateien/sonyazi.htm>

³ İsmet İnönü, *Din ve Masonluk*; Anonim, Zaman G., 19.03.1991.

⁴ Temiz, M., *İnönü Zulmü'nden Üzerime Sıçrayan Örnekler*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi <http://mtemiz.com/bilim/İNÖNÜ%20ZULMÜ'NDEN%20ÜZERİME%20SIÇRAYAN%20ÖRNEKLER.docx>, En Son Erişim Tarihi: 02.07.2014 / <http://mtemiz.com/bilim/bilimkosesi.htm>

Şeyh Sâid olayından sonra, Diyarbakır`da kurulan, **İstiklâl Mahkemesi**`nin **Başsavcısı Ahmet Süreyyâ Özgören**, 1960`larda *Dünyâ Gazetesi*`nde yayınladığı hâtıralarında **diyor** ki:

“Bir gün mahkemeye kara yağız yiğit bir **Kürt** genci getirdiler. Hâkimler sorguya çekti. Türkçe bilmediği anlaşılınca, hâkimler danıştılar ve delikanlının **îdamına** karar verdiler. “Türkçe bilmeyen bir kimseden bu Memlekete bir hayır **gelmeyeceğinden**, **îdamına** karar verilmiştir” **diye** gerekçe **gösterdiler**. Hemen o gece çocuğu götürüp astılar.”

Başsavcı daha sonra, bu olayın **tesirinden kurtulamadığını**, **şöyle** anlatıyor:

“**Dağkapi**`da **Yalova** adlı küçük bir otel vardı. Orada kalıyordum. Uyur uyumaz, o Türkçe bilmeyen çocuk rüyâma girerek boğazıma sarıldı ve Türkçe olarak ‘**İdam etsinler (diye) niye beni bıraktın?**’ şeklinde beni **tehdit** etti. Sabaha kadar bu hal üç kere tekrar etti. Deliye dönmüştüm...”

“Sabahleyin mahkemeye gittim ve hâkim arkadaşlara dedim ki, “**Bi-râder**, Türkçe bilmeyenleri asarsak tüm **Diyabekir**`lileri, hattâ tüm **Doğulu**`ları asmak lâzım. Biz buraya suçluları cezâlandırmaya geldik.” Rüyâda başıma gelenleri onlara anlattım. **Mazhar Müftü** ve öteki hâkimler, ‘**Sen karışma** bu bizim **işimizdir**.’ dediler. Ben de savcılığımı ileri sürdüm, aramızda münâkaşa ağız kavgasına kadar ilerledi ve böylece mahkeme iptal oldu. Ben ve onlar birer **şifre** ile durumu **Ankara**`ya bildirdik. Bir hafta sonra şu telgraflı aldım:

“**Ahmet Süreyyâ Bey**,

Diyarbakir İstiklâl Mahkemesi Başsavcısı,

Gâyemiz, **Kürtler**`in ve **Kürtçülüğün** kafasının **ebedîyen ezilmesidir**. Hâkim arkadaşlarınızla anlaş... Gözlerinden öperim.

Başvekil İsmet İnönü¹⁰.”

¹⁰ Yediler, İ., *Ayrılık Tohumlarını Kim Attı?*, Zaman G., 19 Kasım 1991.

Geçmişte din ve vicdan özgürlüğünün nasıl bir baskı altına alındığını vurgulamak için, bu zulüm konusunu, Osman Yüksel Serdengeçti'nin başından geçen, bir olayla bitirmek istiyorum:

Osman Yüksel Serdengeçti'yi⁵ tanımayan yoktur. Bu **zat**, bir zamanlar, 'Allah' dedi⁶ diye 'lâiklik' tilsimının hışmına uğramış, mahkemeye verilmiştir.

Mahkemenin ağır cezâ reisi **Serdengeçti**'ye sorar:

“Osman Bey, savcılık makâmı sizin radyodaki konuşmanıza başlarken “Allah” kelimesini kullandığınızı belirterek, bundan dolayı, şahsınızı suçlu-yor. Söyleyin bakalım savunmanız nedir?”

Serdengeçti savunmasını şöyle yapar:

“Efendim! Allah kelimesi ve mefhûmu Türkçe'nin vazgeçilmez bir unsuru hâline gelmiştir. Meselâ 'Allhaismarladık' deriz; 'Allah ömürler versin' deriz; 'Allah aşkına', 'Allah'ını seversen' ve 'Allah izin verirse' deriz. Kullanılması bu kadar tabii olan Allah kelimesini radyo konuşmasında niçin kullandın, bu suçtur şeklindeki savcılık iddiâsına cevâbım şudur⁷:

Allah Allah!⁸“

Çok Yakından Biliyorum

O kadar çok ve titiz olarak çalıştığım hâlde, yalnızca dîni görevlerimi yapmaya çalıştığım için, tam 5 sene kadro ilânının verilmemesi, üniversitelerde ilim adamlarına yapılan zulümlerin bâriz bir örneği sayılabilir. Uğra-

⁵ Antalya Eski Milletvekili, **Osman Yüksel Serdengeçti (1917)- (10.11.1983)**, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, <http://www.biyografi.net/kisiyrinti.asp?kisiid=542>, En Son Erişim Târîhi: 12.10.2014.

⁶ Temiz, M., **Zulüm**, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, <http://mtemiz.com/bilim/ZUL%C3%9CM.pdf>, En Son Erişim Târîhi: 12.10.2014.

⁷ Anonim, **Osman Zeki Yüksel Serdengeçti**, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, <http://www.ulkucudunya.com/index.php?page=haber-detay&kod=6212>, En Son Erişim Târîhi: 12.10.2014.

⁸ **Radyoda Allah Deyince...**, Zaman, 7 Mart 1992.

dığım **zulmü** ve duygularımı, *hakkımı almak için*, zamânın **rektörüne** göndermiş **olduğum**, *aşağıda verilen*, **e-mail**'den de görebiliriz:

“Sayın Rektörüm”

*“3 Ekim 2001 târihinde üniversitemizin açılış töreninde yaptığınız konuşmadan büyük bir haz duydum. **Türkiyemiz**'in problemlerinin çözüm yolları ve bilimsel konulardaki düşüncelerinizi aynen paylaşmak bana mutluluk verdi.”*

*“Aslında bu mutluluğun, internet kolaylığına kaçmadan, karşı karşıya gelerek sayın şahsınıza karşı bizzat ifâde edilmesi, benim için elbette daha uygun olurdu. Ama birkaç aydan beri gerek eğitim-öğretim hususunda ve gerekse, iki seneden beri sonucu hakkında doğru dürüst bir bilgiye ulaşmadığım kadro durumumu görüşmek için, (her hâlde çok yoğun çalışmalarınız sebebiyle), sizden bir **randevu** almak mümkün **olmadı**. Sizinle bundan böyle görüşemeyeceğim umutsuzluğuna kapıldığım için, internetin kullanılmasından başka bir çâre **olmadığını** anladım. Bunu bir saygısızlık olarak düşünme-me olgunluğu göstereceğinizden emin olarak, bu münâsebetle, bâzı düşüncelerimi de ayrıca dile getirmek istiyorum.”*

*“İdâreci pozisyonunda olanlar genel olarak problemden hoşlanmazlar. **Gorboçow**'a sormuşlar: “Şimdiye kadar elde ettiğiniz en önemli sonucu söyler **misiniz?**” **diye**... Cevâbında “Bütün problemlerin diyalogsuzluktan ileri geldiğine kanaat getirdim,” **demiş**... 2-3 aydan beri sayın şahsınızdan bir randevu **alamayınca**, **Gorboçow**'un uyarısı doğrultusunda, problem sıkışıklığı **olmasın** diye, internet ile de olsa, iletişimi sürdürmek istiyorum. Çünkü atalarımız, “İnsanlar konuşa konuşa anlaşırlar.” **demişler**... Bu her ne kadar tek taraflı bir konuşma olsa bile...”*

*“Törende emeklerinin karşılıklarını **Yrd. Doç., Doç.,** ve **Prof** kadrolarına yükseltilecek alan öğretim üyelerinin cüppelerinin giydirilmesi gerçekten güzel bir durumdur. Bu mutluluğu paylaşan bizlerin de mutlu olmaları gerekirken, ben üzüntülüydüm. Ne yalan söyleyeyim, üzüntümden midem ağrımaya başladı. Çünkü bendeniz, bu kadro konusunda mağduriyete uğramıştım. İnsandım, etkilenmiştim. Bu tören, bir nevi yarımı deşmişti.”*

“Bu hususta bana lâyük **olmadığım** bir haksızlığın yapıldığı konusunda emin olduğumu samîmiyetimle söylemek istiyorum. Zirâ sizinle iki sene evvel bu konuyu konuşurken, sizin ‘Seni dindar tanıyorlar. Ben vatanıma hizmet etmek istiyorum. İki sene bekle ben buradayım.’ demiş ve benim îtirâzım üzerine ‘Mahkemeye alırsın!’ demiştiniz. Büyük bir şaşkınlık üzerine ancak “Ben çalıştığım kurumla ters düşmek istemem.” cevâbını verebilmiştim.

“Hakîkaten, dediğinizi yapıyorsunuz. Gerçekten, kadroya müracaatından bu yana iki seneden fazla geçmesine rağmen ben hâlâ boşu boşuna kadro bekliyorum. Bu törendekiler, yanılmıyorsanız, benden sonra üçüncü kadro yükseltilmesidir. **Yrd.Doç., Doç.,** ve **Prof** kadrolarına yükseltilecek öğretim üyelerinin cüppelerinin giydirilmesi esnâsında, nasıl bir ruh yapısı içinde bulunduğumu ancak kendinizi benim yerime koyup düşünürseniz, biraz hissedebilirsiniz. Çünkü böyle bir davranışın, hakça ve doğru kararların alınmasında hatâ ihtimâlini azaltacağını zannediyorum.”

“İki senedir şu dindarlık suçlamasını düşündüm durdum... Memleketim adına ne acı bir şey! Dindar olmak suç değil ki... Vatan, Cumhûriyet ve Millet düşmanlığı suç... Beni bu sıfattakilerle nasıl mukayese edebiliyorsunuz? Buna bir anlam veremiyorum! Devletimizin büyükleri, örneğin eski Reisicumhurumuz Süleyman Demirel, benim gibileri, Vatan, Cumhûriyet ve Millet düşmanlarından ayırmak için, “mütedeyyin” tâbirini kullanmaktadır. Bu anlamda, dindarlık bir meziyet olmaktadır. Vatan, Cumhûriyet ve Milletimizin benim gibi insanlar sâyesinde ayakta kaldığını söyleyebilirim. Çünkü her şey gün gibi ortada duruyor.”

“Evet, ben hacca gittim. Kaçak olarak değil, bizzat Bölüm Başkanım **Prof. Dr. ...’dan-Prof. Dr. ...** ve **Prof. Dr. ...** beylerin arkadaşı. Şimdi ... Üniversitesi’nde-**resmen** izin alarak... Hattâ, sınav dönemi olduğu için, sınavlarımı Bölüm Başkanım **Prof. Dr. ...yapmış**, öğrencilerin kağıtlarını okuyup notlarını vermek üzere, Hac dönüşü bana teslim etmiştir. Ama bunu değişik şekilde anlatıp aleyhimde uygunsuz söylentiler çıkarıldığı birkaç kere kulağıma geldi. Zannediyorum böyle gerçek dışı söylentilerin size de ulaşması muhtemel olduğu için bunları olduğu gibi anlatıyorum. Nasıl oluyor da dindarlık **suç** sayılıyor? Anlayamıyorum!”

“Bu, nihâyet bir kadro unvanıdır, bilim unvânı değildir. Sâdece Memlekete daha faydalı olmak için teşvik gibi bir şeydir. Gazete kupürlerini eser diye sunarak kadroları yükseltmiş insanların bulunduğu şu **Türkiyemiz**'de, bâzılarına cömertçe yardım edilip, devletin kadroları cömertçe verilirken, bana karşı katı bir tutum gösterilmesi ve son sınırların zorlanması haksızlık değil midir?”

“Sayın Rektörüm.”

“Bunları, aslâ kötü niyetli olduğunuza yorumlamıyorum. Haddini aşan tâlihsiz sözler arasında sayıyor, sizin samîmiyetinizin bir belirtisi olarak değerlendiriyorum. Eğer sizin kötü niyetli olduğunuza kânî olsaydım, bu yazıları yazarak vakit kaybetmezdim. Hatâsız insanın olmadığını biliyorum.”

“Neden yazıyorum? Bu yazdıklarım, belki, beni daha iyi tanımanıza yardımcı olur diye yazıyorum. Çünkü mağdur durumdayım. Haksızlığa ve mağduriyete daha fazla dayanamıyorum.

Hak ettiğiniz bir kadro için müracaat etmişsiniz! İki senedir, doğru dürüst bir bilgi ve bilgilendirme yok... Ulaşılabildiği kadar, genel sekreter, ya da rektör yardımcısından soruyorsunuz, tatmin edici bir bilgi almak mümkün olmuyor. İki seneyi aşan bir süre boyunca dilsiz bir insan misâli bekliyorsunuz!”

“İki çocuk var yüksek tahsil yapıyorlar. Hâlimiz belli... Öğretim üyeleri geçim sınırının altında... Borçlar azalmıyor, dövize bağlı olarak günden güne şişiyor, büyüyor. Ayı borçsuz kapatmak mümkün değil, fakat borç alacak kimse **de** bulamıyorsunuz. Hak ettiğinizi alamıyorsunuz ki, belki yaranıza biraz merhem olur... Bütün bunlardan sonra duyulan ve değerlendirmelerden doğan (doğru veyâ yanlış) spekülasyonların katma değerlerinin verdiği stresi de bir düşününüz! Çünkü normal seyrinden çıkmış bir durum var. Bunun böyle olduğunu herkes biliyor. Talebesinden hocasına kadar bu durumla benden daha fazla ilgileniyorlar. Yapılan yorumlar bir şekilde bana da aksediyor. Bâzen cevap gerektiriyor. Doğru dürüst cevap veremiyor, yorumdan

kaçınıyorsunuz. Fakat konuşup deşarj da olamıyorsunuz, huzursuz oluyorsunuz.”

“Bir idâreci, âile büyüğü gibidir. Babanın çocuklarına karşı yaptığı ayırımıcı davranışların çocuklarda meydana getireceği huzursuzluğu bir göz önüne getiriniz! Her ne kadar yaşınız benden küçük de olsa, bendenizin sizleri bir büyük olarak görmek zorunluluğum vardır ve ona göre davranmak zorundayım. 25 yıllık görev hayâtımda kim olursa olsun, başımda bulunan idâreciye karşı gösterilmesi gerekli saygı ve davranışları seve seve yapma melekesi kazanmayı, devletimizin işlerinin aksamadan yürütülmesi uğruna, bir ideal ve devlet terbiyesi olarak düşünüyor ve ona göre davranmaya gayret gösteriyorum. Eğer öyle olmasaydı, iki sene bir dilsiz gibi dolaşamazdım! Haklı olduğunu zannedip de hakkını alamayan bir insanın hangi ruh hâli içinde bulunacağını ve neler yapacağını hatırlatmaya gerek görmüyorum.”

“İki sene geçtiği hâlde hiçbir gelişme göremiyorum. Ben, haksızlığa uğramış ve bana karşı üvey evlât muamelesi yapıldığı inancı içindeyim. Sözümde doğruysam, ben buna lâyıık değilim. O zaman bu Milletim Ve Vatanım adına utanç vericidir! Sözümde yanılıyorsam, “Ateş olmayan yerde duman tütmez.” atasözü gereğince bu çifte standart neyin nesi? Çünkü duyuyorum, işitiyorum, kıyaslıyorum, değerlendiriyorum, fakat dedikodu yapmıyor, susuyorum. Kendimi teselli edebilmek için, yapmacık da olsa, büyüklerimizin, bizim bilemediğimiz sebepler yüzünden, böyle davranmak zorunda kaldıklarını düşünüyorum ama bu yeterli olmuyor. Çünkü haksızlığa uğramanın çok zor olduğunu ancak yaşayanlar bilir. Bu zorluk, getirdiği bir takım mağduriyetler yanında ayrıca, “Haksızlık karşısında eğilmeyiniz, çünkü hakkınızla berâber şerefınızı de kaybedersiniz.” sözü gereğince bir hiçe sayılmadan ileri geliyor. Duyduklarıma, işittiklerime, kıyaslamalarıma ve değerlendirmelerime bakılırsa, görülüyor ki, bana açıkça haksızlık yapılmaktadır. Bu yüzden şerefimi en az herkes kadar korumak zorundayım. Zannedirim, baba yerinde gördüğümüz siz rektörümüze, bu samîmi düşüncelerimi aktarmanın da hakkım olduğuna inanıyorum.”

“Ayrıca internet’le gönderdiğim öz geçmişimde de görüldüğü gibi, bendeniz 1985 yılında, sırf Elektrik Bölümü’nün, ... Üniversitesi’ne bağlı ... Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi’nde kurulacağı vaadiyle, ...’ye tâyin olduğum zaman, burada iki Prof. ve bir Doç. bulunuyordu. Demek oluyor ki,...

Üniversitesi'nin kökeninde ilk Yrd. Doç benim... Üniversitemizin bugünkü hâle gelmesinde, **MYO, İktisadî ve İdârî Bilimler Fakültesi**'ndeki yönetimlerde idârî görevlerimin yanı sıra üniversitede çeşitli anabilim dallarına alınan araştırma görevliliği sınavlarında çeşitli hizmetlerim olmuştur. Bölümü kurulana kadar, **MYO, Sağlık MYO, İktisadî ve İdârî Bilimler Fakültesi, İnşaat Bölümü, Makine Bölümü** gibi Üniversitenin %95'inde Bilgisayar Programlama Dersleri'ni ben yürüttüm. Sizler o zaman nerelerdediniz, bilemiyorum ama bir düşününüz!

En azından bizim geleneklerimizde saygın bir kadirşinaslık kavramı vardır. Bu bir erdem işidir. Fakat bırakınız bunları, ben sizden lütf istemiyorum. Duyduklarıma, işittiklerime, kıyaslamalarıma ve değerlendirmelerime göre hak ettiğim **hakkımı** istiyorum. Hak kutsal bir kavramdır; öneminden dolayı kutsal olmuştur. Herkesin rektörü olarak, tarafsız bir idâreci olarak, tarafsız davranarak benim hakkımı vermek, vermeye çalışmak da sizin bir görev ve sorumluluğunuz olduğuna, "ben rektörüm, böyle olmasını istiyorum!" mantığı ile hareket etmeyeceğinize inanıyorum."

"Bendeniz gecemi gündüziime katarak, ev ve okul demeden, performansıma etki etmesin diye mümkün olduğu kadar bu haksızlıkları aklıma getirmemeye gayret ederek, beş dakikamı boş geçirmeden çalışıyorum. Okuldan eve giderken arta kalan işlerimi yanımda götürüyor, zarûrî ihtiyaçlar dışında evde de çalışıyorum. Bir örnek vermek gerekirse, son 2 sene içinde **10** civârında makâle çalışması yaptığımı, bunların bir tânesi yurt dışında olmak üzere, **7** tânesinin yayınlandığını, bir tânesinin yayınlanacağını, bir tânesi yurt dışında olmak üzere iki tânesinin incelenme safhâsında olduğunu, bu **10** tânenin dışında iki tâne daha hazırlanmakta ve sonuçlanmak üzere olduğunu söyleyebilirim.

Bunların dışında, **1998-1999** öğretim yılı güz döneminde yürüttüğüm gece öğretiminde **9**, gündüz öğretiminde **9**, bahar döneminde yürüttüğüm gece öğretiminde **5**, gündüz öğretiminde **5**; **1999-2000** öğretim yılı güz döneminde yürüttüğüm gece öğretiminde **9** gündüz öğretiminde **9**, bahar döneminde yürüttüğüm gece öğretiminde **5**, gündüz öğretiminde **5**; **2000-2001** öğretim yılı güz döneminde yürüttüğüm gece öğretiminde **5**, gündüz öğretiminde **4**, bahar döneminde yürüttüğüm gece öğretiminde **4**, gündüz öğreti-

minde 3 âdet derslerin yanı sıra da yüksek lisansta danışmanlık görevlerimin olduğunu, onlarca jüri üyeliği ve birkaç tâne dergi hakemliği yaptığımı, danışman olarak 3 tâne yüksek lisans öğrencisi mezun ettiğimi ve hâlen 2 tâne yüksek lisan öğrenci danışmanlığı yaptığımı söyleyebilirim. Ya-yınlanan 7 yayının 3 tânesi **Elektronik Anabilim Dalı**'nda, 4 tânesi **Elektromanyetik Alanlar ve Mikrodalga Tekniği Anabilim Dalı**'ndadır. Türkiye'mizin öğretim ve eğitim şartları ve benim hizmet anlayışım, iki tâne anabilim dalını şahsımda canlı tutma ve bunların dışında **Bilgisayar** ve **Elektrik** konularında da yayın yapma zorunluluğunu getirmiştir. Çok çalışmak zorunda oluşum bu yüzdendir. Bu mecbûriyeti kimse anlamak istemiyor.

Anlayamıyorum, öğrenci hoca beklerken, öğretim üyesi eksiği varken, boş boşuna otursam daha **mi** iyi olurdu? Dr. Öğretim görevlisi iken, ... Mühendislik Fakültesi'nde anabilim dalımın dışındaki derslere sokan İ.T.Ü'deki bâzı Prof.ların, daha sonra doçentlik jürilerimde bu fazla anabilim dallarındaki gayretlerimi aleyhimde kullandıkları fakat bu tür çalışmaya beni kendilerinin zorladıklarını kendilerine hatırlatmamın fayda **etmediği** bu ve buna benzer bâzılarının, bu fazla çalışmaları bir suç gibi göstererek, benim önümü tıkamaya çalışmaları büyük bir haksızlıktır.”

“YÖK'ün doktora sonrası için çıkardığı yönetmelik de böyle bir çeşitlilik istemiyor **mu**? O hâlde benim gibi, doktorası **Elektromanyetik Alanlar ve Mikrodalga Tekniği Anabilim Dalı**'nda ve doçentliği **Elektronik Eğitimi Anabilim Dalı**'nda olan ve bu anabilim dallarında sırasıyla 21 ve 15 âdet çalışması olan, 1995 yılından bu yana 10 yüksek lisans öğrencisine danışmanlık yaparak onlara yüksek lisans yaptıran ve muhtelif gazete ve dergilerde çeşitli alanlarda, çoğu teknik ve bilimsel alanlarda olmak üzere, 20 civârında yazı ve makâleleri olan ve çeşitli idârî görevlerde bulunan bir insanın bu çalışmalarının gölgenmeye çalışılmasında objektiflik vardır **denbilir mi?**”

“Fazla çalışmanın ürünü olan böyle bir tenkide uğruyorsam bunlar, “Herkes meyveli ağacı taşlar.” atasözü gereği, gayretlerimin bir yansıması değil **midir**? Eğer benim bu farklı anabilim dallarındaki çalışmalarım olmasaydı, bu günkü **Elektrik ve Elektronik Mühendisliği Bölümü** mevcut olabilir **miydi**? Bölümün ilk kuruluş yıllarında haftalık 50-60 saatlere varan ders

yükleriyle kurulu saat gibi nasıl dersten derse koştuğumu ancak ben bilirim! Gâye hizmet ise, bu yaptıklarım hizmet değil **mi**? Ben hizmet yapmıyor **mu**-yum? Şimdi dahî hangi dersin hocası yoksa hazır kuvvet gibi yetişen ben oluyorum! Böyle olduğu hâlde, âdeta cezâlandırılmamın sebebini anlayamıyorum! Daha ne isteniyor ki? Herkesin bir Einstein olmasını bekleyemezsiniz her hâlde! Asıl olan hizmet değil **mi**? İnsan nasıl oluyor da bindiği dalı kesecek duruma getirilebiliyor?”

“Atamaya ilişkin maddelerin atamada katı kurallar getirmediği açıktır. Atamada raporların etkisi olmakla berâber, asıl atayıcı kişinin kanaatinin etkili olduğuna, raporlardan başka hak ve adâlet ölçülerinin, hizmet faktörünün de göz önünde bulundurulabilmesi için atayıcının namzet kişiyi iyi tanıması gerektiğine inanıyorum. Bu sağlandığı takdirde atayan kişi bir nâzım rolü oynar. Bu yüzden, bu yazımın asıl sebebi, beni daha iyi tanımanızı sağlamaktır.”

“Puanı 150 olan öğretim üyesinin **Prof.** olabileceğine senatoca karar verildiği, benim puanım 900-1000 arasında olduğu hâlde, bu mağduriyete uğratılmam adâletle ne derece uyushmaktadır? Bu tür davranışlarla, Atatürk’ün, “Adâlet mülkün temelidir.” ünlü vecizesine göre, memleketin temellerinin dinamitlenmediğini iddia edebilir **misiniz**? Adâlet de kutsal bir kavramdır. Adâletin zıddı zulümdür. Onun için Atatürk, zulmün yapıldığı toplumların sağlıklı olamayacağına işâret etmektedir. Her ne kadar davranışlarımda bilinçli bir şey hissedilmese bile, insan olduğum nedeniyle, bu çifte standarta mâruz kalmamın, şüphesiz performansımı negatif yönde etkilediği bir gerçektir. Demek ki, “Vatanıma hizmet edeceğim.” derken, bâzen memleketin kaynakları farkına varılmadan kötüye kullanılabiliyor!”

“İnsanın beyni iki türlü düşünce yayınlar: Pozitif (olumlu) ve negatif (olumsuz) düşünceler... İnsan önce hangisine takılırsa (başlarsa) bu ilk düşünce kendi cinsinden olan diğer düşünceleri tetikleyerek reaksiyona sokar. Eylemler, o yönde gelişir ve sonuçlanır. Onun için, işe olumlu düşünce ile başlanırsa gelişmeler faydalı yönde ilerler. Pozitif düşünceli beyinler, her zaman güzel hizmetler ortaya koymuş, negatif düşünce, hiçbir zaman verimli neticeler meydana getirmemiştir.

Sonuç olarak, řu emeklerimin hak ve adâlet açısından karşılığının verilmesine niyet edilirse, çeşitli haklı gerekçeler kolayca bulunur. Ama ne yazık ki, ilk görüşmemizde söylediğiniz sözler, muhtemelen başkalarının menfi söylentilerinin sonunda sizde negatif düşüncelerin hâkim oluğunu göstermektedir. Bu negatif düşünceler hüküm sürdüğü müddetçe, zannediyorum, Einstein buluşu da yapsam, bir fayda sağlamayacak... Ortaya böyle bir durum çıkıyor.

*Bilimsel araştırmalar negatif düşüncelerin iyi sonuçlar vermediğini vurgulamaktadır (**Büyük Düşünmenin Büyüsü, Dr. David J. Schwartz, sayfa 181, Sistem Yayıncılık, 1977, İstanbul**). En verimli çağımda memleketime hizmet etme şevkimin kırılması, sizin için bir hizmet sayılmaz.”*

“Atatürkçülüđü ben bir bütün olarak görüyorum. Ama günümüzde çoğu kimseler, Atatürk’ün görüşlerini sâdece şahsi çıkarları ve nüfuzları için kullanmaktadırlar. Bu yüzdendir ki, 54 000 dönümlük Atatürk Orman Çiftliđi’nin yağmalanarak 32 000 dönüme düştüğünü devletin bakanı açıklamıştır. Şunun bilinmesi lâzımdır ki, Atatürkçülük, dindarlık, dinsizlik, lâiklik, demokrasi ve insan hakları gibi kavramlar ve konular kimsenin inhisarında değildir. Bu sıfatlarla ne kadar sıfatlandığını herkesin yaptıklarıyla göstermesi gerekir. Bugün kraldan daha kralcı geçinen fakat bir zamanlar Ata-türk’ün resmini dahi Türk Lirası’nın üzerinden silen zihniyetin Atatürkçülüđüne ben nasıl inanabilirim? Adı geçen bu zümre, her türlü aktivitelerinde Atatürk’ü bir din düşmanı gibi lanse ederek onun şahsına kötülük etmektedirler.

*1960’lı yıllarda Samsun Ondokuzmayıs Lise-si öğrencisi iken, hocalarımın Askerlik Dersi’mi-ze yeni gelen Garnizon Komutanı Binbaşı Şaban Gökğür’e Atatürk’e layık evlât diye tanıtıldığım günlerdeki zihniyet ile bugünkü zihniyeti aslâ bağdaştıramıyorum. Bugünkü zihniyet, bırakınız uzun bir incelemeyi, sırf **Büyük Nutuk**’ta (M. KEMAL ATATÜRK NUTUK III, Devlet Kitapları, 15. Basılış, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul, 1982) 1239. sayfadaki 264 nolu belgeyi okusalar, onun Müslümanlık hakkında ne derece bilgili ve kültürlü olduğunu, bunun sonucu olarak da İslâm Dini’ne karşı ne derece saygılı bulunduğunu anlarlar.*

*Benimle uğraşanlar, hakkımda olumsuz söylentiler çıkararak, gerçekte 1934 yılında Atatürk'ün kapattığı kökü yurt dışında bulunan uluslar arası klüplere (tarikatlere) mensup olan ve bu gün Atatürk'ü bir silah olarak kullanmaya kalkan zihniyet sâhipleridirler. Bunlar, **Elektrik-Elektronik Mühendisliği Bölümü**'nün açılışını dahî, hazırlıksızlık ithamlarıyla, bir suçmuş gibi göstererek, Prof. Dr. ...'i ve beni birer suç işlemiş gibi empoze etmektedirler. Asıl Atatürkçü olmayanlar bunlardır ama bugün memleketin dâhilinde önemli yerlerde bulunanlar ne yazık ki bunların etkisi altında kalmaktadırlar.*

Ancak şu kadarını söyleyeyim ki, benimle bu konuda boy ölçüşmeye kalkan kim varsa yolda yaya kalır. Çünkü ben, millet ve memleketimin değerlerini şahsî çıkarları için istismar eden istismarcılardan değilim. Bu nedendir ki, Atatürk'ü istismar etmemek için çok önemli yerlerde dahî onun adını ölçülü ve îtina ile ifâde etmişimdir. Tereddüdü olan varsa, benim geçmişim, başarılı lise hayatım devletin arşivleri arasındadır, inceleyebilirler.”

“Benim dindarlığımı dillerinden eksik etmeden sağda solda asılsız olarak konuşanların bir kısmını ben biliyorum. Bilemediklerim de bunlara benzeyen ideolojik saplantıları olan kimselerdir.

Bu ve bunlara benzeyenlerin en çok sevdikleri, hizmetten ziyâde, böyle dedikodu ve sansasyon yaparak gündemde kalmaktır. Dedikodu ve sansasyonla uğraşanların en büyük özellikleri, bilim ve hizmetle yakın alâkalarının olmamasıdır. Çünkü bilim ve hizmetle uğraşanların bu gibi kalitesiz davranışlara harcayacakları vakitleri yoktur. Bildiğim kadarıyla, bu tipler sâdece beni değil, çalışanı, verimli işler yapanları ve hattâ sizleri de sevmemektedirler.”

“Sonuç olarak, beni yanlış tanıdığınızdan eminim!”

“Sayın Rektörüm”

“Sayın şahsınızdan randevu almış olsaydım, size ödül almış bir kitabımı hediye etmeyi düşünüyorum ve birinci madde olarak bölümün ihtiyaçlarını sıraladıktan sonra, kadro durumumu en sonunda ele almak istiyordum. Fakat açılış töreninde yukarıda arz ettiğim sebepler yüzünden hak-

sızlığa mâruz kalma duygusu ağır bastığı için, midemde dayanılmaz bir ağrı başladı, kokteyle kalamadan ayrılmak zorunda kaldım. Aslında kokteyle kalarak, uzun zamandır tanışmak için vakit bulamadığım ve törene katıldığını gördüğüm gazeteci ve yazar ...beyle tanışmayı düşünüyordum. Kısmet **olmadı.**”

“Sayın Rektörüm.”

“Müsaade ederseniz, bölüm olarak bâzı isteklerim olacak”:

“Bölümde çalıştığım bilgisayar, sizlerin yardımınızın sonucudur. Teşekkür borçluyum. Fakat hızı o kadar düşük ki, vaktimin %60'şu bilgisayar başında beklemekle geçiyor. Bilirsiniz, düz yazıda fark **etmiyor** ama bizim çalışmalarımızda şekil ve formüller çok olduğundan beklemek gerekiyor. Bilgi-sayarın hızı düşük olduğu için bekleme uzun sürüyor. Bu yüzden ve bâzı kartlarının da eksikliği sebebiyle bitirme çalışması yaptırdığım öğrencilerin çalışmalarını kontrol **etmede** yetersiz olmuştur ve her öğrenci çalışmasını göstermek için Bölüme bilgisayarıyla gelmiştir. Öğrencilerimin hazırladıkları ve bendenize verdikleri andaç CD'yi dahî şu ana kadar, bilgisayarın yetersizliği yüzünden, seyredemedim. Onun için uygun görürseniz, bilgisayarımı update etmek için birkaç yüz dolarlık masrafının karşılanmasını arz ediyorum.”

“Bunun dışında bölümümüzün Elektronik Laboratuvarı'nın sarf malzemeleri tükendiği için, gönderilen yeni malzeme listemizi de bir an için dikkate almanızı istirham ediyorum. Geçen sene yeni açılan laboratuvar dersi için istemiş olduğumuz malzemeleri henüz almaya başladık. Bir senelik gecikmeden dolayı, deney malzemelerini öğrencilere aldirtmak zorunda kaldık. Bu da iyi bir görüntü **vermedi**. İstemiş olduğumuz bu yeni malzemelerin gecikmesinin de böyle zorlamalara sebebiyet **vermeyeceğini** ümit ediyorum.”

“Bundan başka ihtiyaçlarımız da var ama burada sâdece acil olanları belirttim.”

“Sayın Rektörüm.”

“Birçok kereler, hattâ en son açılış töreninde “Rektör beyle, fikir ve ideal bakımından hiç ayrılığım yok...” şeklinde düşündüğüm hâlde, “Bu mağduriyete mâruz kalmamın sebebi nedir?” sorusunu sormadan edemiyorum. Her hâlde, beni yeter derecede tanıyamadınız. İlk tanışmamız esnâsında, “kendiniz hakkında bilgi veriniz.” dediğiniz zaman bunun önemini o zaman kavrayamadım. Çünkü kendi hakkımda konuşmak bana çok zor geldiği için bu konuyu kısa kestiğimi hatırlıyorum. Bu eksikliği gidermek için, yukarıda sözü biraz uzun tuttum. Çünkü şu sırada önümü göremeyecek duruma geldiğimi hissediyor, daha çok verimli olacağım bir devrede yanlış bir karar vermekten endişe ediyorum.”

“Sayın Rektörüm.”

“Yalvardığımı zannetmediğinizden eminim. İnceleyip karar vermek sizin hem hakkınız ve hem de göreviniz. Çalışmalarına göre hak etmiyorsam, bana başkalarında haksızlık aramak değil, daha çok çalışmak düşeceğine inanıyorum.”

“Bu arada, farkında olmadan ya da sürçü lisan cinsinden sizi üzen sözlerim olduysa, affınıza sığınarak, özür diliyor, saygılarımı sunuyor ve karsızlıktan kurtulmak için sizden olumlu ya da olumsuz bir cevap bekliyor, bu uzun düşüncelerimi sabırla okuduğunuz için teşekkürlerimi arz ediyorum.”

Sonuç

Bana revâ görülen zulmü bu gün belgeleştiren o zamanki bu e-mail, üniversitelerde dindar ilim adamlarının nasıl zulümlere mâruz kaldıkları hakkında, bir fikir vermektir. Şimdi bir de, “eiceberg”in görünmeyen yüzünü bir düşününüz, başörtüsü zulmünü de buna ekleyerek...

Bunlar, Millet olarak, millî kardeşlik ve şefkat duygularımızı, büyük oranda, kabettiğimizin üzücü olan örnekleridir. 21.06.2008 târihinde TV kanallarından birinde, şöyle bir haber geçiyordu: Bir köpek, 6 yavrusundan

başka, *anneleri ölmüş*, iki kedi yavrusuna da **annelik** yapıyormuş... *Haberi dikkatle izledim. Gerçekten, 2 kedi yavrusu da, diğer köpek yavrusunun arasında, yere uzanmış köpeğin memelerinden, köpeğin diğer yavruları gibi, köpeğin memelerine asılmış emiyorlar, köpek bunları kendi yavrularından ayrı tutmuyor, kendi yavruları gibi, onlara da şefkatle bakıyordu. İçim yana yana, elimde olmadan, o zaman mırıldanmışım:*

“Milletimizi ne hâle düşürdüler! İnsanlarımız, kardeşlerine karşı artık şu köpek kadar da şefkat göstermiyor. Heyhat! Artık bundan sonra eğer aklımız başımıza gelirse, unutulmuş insanlığımızı, belki şu köpek gibi hayvanların davranışlarından öğreneceğiz⁹” diye...

Hıh! Bir de şimdi, Cumhurbaşkanımız Tecep Tayyip Erdoğan'ı beğenmezler!

Siz ne istiyorsunuz?

“Yoksa, belânızı mı?” diyesi geliyor, insanın!

⁹ Temiz, M *Eski Türkiye’de Meğer Ne Zulümler Görmüşüz*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi <http://mtemiz.com/bilim/ESKİ%20TÜRKİYE'DE%20MEĞER%20NE%20ZULÜMLER%20GÖRMÜŞÜZ.docx> YA DA <http://mtemiz.com/bilim/ESKİ%20TÜRKİYE'DE%20MEĞER%20NE%20ZULÜMLER%20GÖRMÜŞÜZ.docx>, En Son Erişim Tarihi: 02.07.2014 / <http://mtemiz.com/bilim/bilimkosesi.htm>